

det store Garantifond paa 10% af den her i Omløb værende Obligationsgæld, et Fond, som skal tilvejebringes paa den i Forhold til de andre Kreditforeninger afvigende Maade, at det slaas sammen med Reserve- og Amortisationsfondet, saaledes at Amortisation af Obligationer ikke finder Sted undtagen af det Beløb, hvormed Reserve- og Amortisationsfondet overstiger 10% af den løbende Obligationsgæld. En saadan Fordring tror jeg egentlig er temmelig urimelig at stille, naar vi fjerner det, som i første Række gjorde Kreditforeningen farlig; men paa den anden Side gaar det jo en Gang saaledes, at naar de Mænd, der sætte en saadan Sag i Bevægelse, have gjort visse Tilbud, om jeg saa maa sige, selv have nævnet som urimeligt, at man maatte betinge sig en saadan Sikkerhed, kommer man vanskeligt bort derfra. Udvalget er derfor heller ikke kommet bort derfra; det er blevet staaende ved denne Bestemmelse. Udvalget har med andre Ord, samtidig med, at det har søgt at bidrage til at gøre Kreditforeningen til en virkelig usfarlig Institution, dog beholdt de tre store Garantier, om hvilke der har været Spørgsmaal. Det har man gjort, fordi det nu en Gang var gaaet ind i den almindelige Bevidsthed, at saaledes skulde det være, og fordi der, som Udvalget antog, ikke var synderligt Haab om at faa Fordring paa dette Punkt. Naar jeg siger „Udvalget“, mener jeg dog ikke hele Udvalget; jeg tror, at de fleste af Udvalgets Medlemmer maatte alligevel ville antage, at Fordringen om 10% er meget naturlig. Jeg taler altsaa nærmest paa egne Begre; det er min Opfattelse, at der ikke vilde behøves en Garantifond paa 10% under de Forudsætninger, som komme til at foreligge, hvis Vædringsforslag Nr. 10 vedtages. Derjom det vedtages, følger deraf, at Nr. 12 og 14 gaaende ud paa, at Bestemmelserne i Litra c. og d. i Lovforslaget skulle udgaa, ogsaa maa være vedtagne. Bestemmelserne der hvile jo nemlig paa den Forudsætning, som fjernes ved Vedtagelse af Nr. 10, at Laanene tillige skulde være Driftslaan, at der overhovedet skulde tages noget Hensyn til den i Ejendommen i det givne Øjeblik værende Drift, at man skulde tage Hensyn til Beskaffenheden deraf og til alle de Forhold, som almindelig staa i Forbindelse dermed, ogsaa Toldbeskyttelsen. Alt dette bortfalder selvfølgelig ganske, naar Kreditforeningen skal grundes derpaa, at der kun sørges om Ejendommenes Værdi som Fabriksejendomme i Almindelighed, hvor der altsaa ikke bliver Spørgsmaal om noget Hensyn navnlig til Driften, til Tolden.

Jeg skal dernæst nævne ganske kort Vædringsforslagene Nr. 1 og 3. De gaa egentlig kun ud paa at forandre Titlen og i Forbindelse dermed Teksten i § 1; Sagen er jo den, at der er adskillige Ejendomme, som egentlig ikke ere industrielle Ejendomme, og hvori der ikke kan siges at drives Fabrication eller anden Industrivirksomhed, men som dog ere saaledes ekseptionelt stillede, at de undtages fra de almindelige Regler for Optagelse i de andre Kreditforeninger. Dertil høre f. Eks. Hoteller, Pakhuse og lignende Bygninger, og man har derfor ment, at det vilde være naturligt, at man dannede denne Kreditforening som en, om jeg saa maa sige, Kreditforening for de undtagne Ejendomme, det vil sige for alle dem, som ikke kunne komme ind under nogen af de andre Kreditforeninger. Det har man ment at kunne betegne ved Ordene: „Ejere af industrielle og dermed i Klasse staaende Ejendomme“. I øvrigt gaar jo Vædringsforslaget under Nr. 1 tillige ud paa at omdanne Titlen saaledes, at det ikke bliver en Lov om „Oprøtelse af“ en Kreditforening for industrielle Ejendomme, men om „Betingelser for“ en saadan, hvorved jeg maatte i Forbigaaende tør nævne, at det Underædringsforslag, som er stillet af et æret Medlem af Udvalget (Breinholt) om tillige at tilføje Ordene „og Betingelser“, forekommer mig at være ganske overflødig, da selve Lovforslaget indeholder Betingelserne, og det altsaa ikke i Titlen behøver at nævnes. — Dernæst skal jeg nævne Vædringsforslaget under Nr. 4. Man har i de senere Aar — eller maatte ikke i de senere Aar; thi der er jo i temmelig lang Tid ikke oprettet ny Kreditforeninger, men de sidste Gange, der har været Spørgsmaal om at oprette saadanne — som Regel forlangt, at der skulde have vist sig en vis Tilslutning, at der skulde have været ansøgt om Laan til et vist Beløb, f. Eks. 1 eller et Par Millioner. Men over for denne Kreditforening har Forholdet stillet sig saaledes, at der i Udvalget gjorde sig den Mening gældende, at der ingen Trang var til den, og som Følge deraf maatte man forlange noget mere, end at nogle Laansøgere sagde, at de vilde tage Laan dert. Man maatte forlange, at de skulde være paa særlig Maade bundne derved, saa vidt det kunde lade sig gøre, og det har ført til Afføttelse af Vædringsforslaget Nr. 4. Jeg skal derom bemærke, at da Sagen sidste Gang var til Behandling her i Tinget for nu omtrent et Par Aar siden, blev der ikke afgivet nogen Betænkning af Udvalget, men kun en Beretning, hvori